

H. G. WELLS

# LA PORTA DEL MUR

TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS  
DE JOAN SELLENT

BARCELONA 1997



QUADERNS CREMA

TÍTOL ORIGINAL *The Door in the Wall*

Publicat per

QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona

Tel. 934 144 906 - Fax. 934 636 956

correu@quadernscrema.com

www.quadernscrema.com

© de la traducció, 1997 by Joan Sellent Arús

© d'aquesta edició, 1997 by Quaderns Crema, S.A.

Drets exclusius d'aquesta traducció:

Quaderns Crema, S.A.

ISBN: 978-84-7727-247-2

DEPÓSITO LEGAL: B. 25 915-1997

AIGUADEVIDRE *Gràfica*

QUADERNS CREMA *Composició*

ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA REIMPRESSIÓ *juliol de 2021*

PRIMERA EDICIÓ *setembre de 1997*

Sota les sancions establertes per les lleis,  
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització  
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o  
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic  
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió  
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta  
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

# T A U L A

|                |    |
|----------------|----|
| CAPÍTOL PRIMER | 7  |
| CAPÍTOL SEGON  | 31 |
| CAPÍTOL TERCER | 41 |
| CAPÍTOL QUART  | 55 |



## I

Un vespre confidencial, fa encara no tres mesos, Lionel Wallace em va explicar aquesta història de la Porta del Mur. I aleshores vaig pensar que, des del seu punt de vista, era una història verídica.

Me la va explicar amb una convicció tan simple i tan directa que no vaig poder fer altra cosa que creure-me'l. Però l'endemà al matí, al meu pis, em vaig despertar en una atmosfera molt diferent; des del llit, mentre anava recordant les coses que m'havia explicat, despullades de l'encant de la seva veu pausada i convincent, òrfenes de la claror concentrada i opaca del llum de taula, d'a-

quella mitja penombra que ens embolcallava a tots dos i convertia momentàniament aquelles coses brillants i agradables, les postres, les tovalles i la cristalleria del sopar que havíem compartit, en un petit món resplendent i totalment aïllat de les realitats quotidianes, tot plegat em va semblar francament increïble. «Em va enredar! —vaig dir-me—. I amb quina habilitat!... És l'última persona de qui hauria esperat que sabés fer una cosa així.»

Després, assegut al llit, mentre anava assaborint el meu te matinal, vaig començar a buscar una explicació a l'aparença de realitat que havien revestit les seves increïbles memoracions i que m'havia deixat perplex, i vaig suposar que devien suggerir, o presentar, o transmetre—no sé ni quina paraula utilitzar—unes experiències que d'altra manera haurien estat impossibles de relatar.

Però ara no recorreré a aquesta expli-

cació. Ja he superat els meus dubtes transitoris. Ara crec, tal com vaig creure en el moment en què m'ho explicava, que Wallace va fer tot el que va poder per revelar-me la veritat del seu secret. Però el que no puc ni pretendre endevinar és si aquelles coses les havia vist realment o bé només se les imaginava, si estava en possessió d'un privilegi inestimable o bé era víctima d'un somni fantàstic. Ni tan sols les circumstàncies de la seva mort, que van posar fi per sempre als meus dubtes, poden aportar cap raig de llum sobre aquesta qüestió.

Això haurà de jutjar-ho el lector per si mateix.

No recordo quin comentari o quina crítica casual vaig fer que induís un home tan reticent a confiar-se'm. Em sembla que s'estava defensant contra una imputació de negligència i de poca fiabilitat que jo li havia fet en relació amb una important gestió pública, en la qual

ell m'havia defraudat. Però de sobte em va dir:

—Tinc... una preocupació.

»Ja sé—va afegir, després d'una pausa—que he estat negligent. El cas és..., no es tracta de fantasmes, ni d'aparicions, sinó..., no és fàcil d'explicar, Redmond; però... estic embruixat. Estic embruixat per una cosa que ho enfosqueix tot, que m'omple d'anhels...

Va fer una pausa, refrenat per aquella tímidesa que ens domina tan sovint als anglesos quan parlem de coses comovedores, greus o belles.

—Tu també vas anar a Saint Athelstan's tots aquells anys, ¿oi? —va dir, i per un moment allò em va semblar del tot irrellevant—. Doncs bé... —i va fer una altra pausa.

Llavors, primer amb moltes vacil·lacions però després amb més facilitat, va començar a parlar d'aquella cosa oculta de la seva vida, del record obsessiu d'u-



na felicitat i una bellesa que li omplien el cor d'anhels insaciables, que feien que tots els interessos i tot l'espectacle de la vida mundana li semblessin avorrits, tediosos i insubstancials.

Ara que en tinc l'explicació, aquella cosa sembla escrita visiblement sobre la seva cara. Tinc una fotografia on ha estat captada i intensificada aquella mirada de desinterès. Em recorda el que en una ocasió em va dir una dona—una dona que se l'havia estimat molt—: «De cop i volta—va dir—l'interès l'abandona. S'oblida de tu. No li importes un rave..., i et té davant mateix dels nassos...»

Però no sempre l'abandonava l'interès, i, quan centrava l'atenció en una cosa, Wallace era capaç de ser un home molt brillant. La seva carrera, sens dubte, és plena d'èxits. Fa molt de temps que em va passar al davant; va enlairar-se molt per sobre meu i es va guanyar un prestigi que jo, de tota manera, hau-